

WIADOMOŚCI WYDZIAŁOWE

 Wydział Artystyczny Uniwersytetu Zielonogorskiego

FOT. ARCHIWUM Z. WAŁĘGI

W czwartek, 23 czerwca 2022 r. w Galerii Biblioteki Uniwersyteckiej przy al. Wojska Polskiego 71 odbyło się otwarcie wystawy prof. Andrzeja Markiewicza, Dziekana Wydziału Sztuki Uniwersytetu Technologiczno-Humanistycznego im. Kazimierza Pułaskiego w Radomiu. Artysta prezentuje wielowarstwowe prace z cyklu Rysunki i obiekty wykonane w technikach mieszanych. Kuratorem wystawy jest dr Janina Wallis, starszy kustosz dyplomowany. Wystawa czynna jest od 23.06 do 7.10.2022 r. w godz. od 8.00-19.00. W lipcu i sierpniu wystawę można zwiedzać w godz. 9.00 - 16.00. Serdecznie zapraszamy.

FOT. OLEKSI SOBOLEW

28

ANDRZEJ MARKIEWICZ

ur. 22.07.1956 roku w Skarżysku-Kamiennej.

Studia wyższe w Instytucie Wychowania Artystycznego UMCS w Lublinie, gdzie w 1986 roku uzyskał dyplom magistra wychowania plastycznego w Pracowni Malarstwa i Rysunku prof. Mieczysława Hermana oraz Pracowni Grafiki prof. Stanisława Góreckiego.

Zajmuje się rysunkiem, grafiką warsztatową, malarstwem. Twórczość swą prezentował na wielu wystawach indywidualnych (Kopenhaga, Kowno, Bańska Bystrzyca, Czeskie Budziejowice, Warszawa, Łódź, Kielce, Zakopane, Radom) a także wystawach zbiorowych w kraju i zagranicą (Dania, Niemcy, Holandia, Szwajcaria, Grecja, USA, Japonia, Litwa, Łotwa, Węgry, Ukraina, Słowacja, Czeska Republika). Profesor, Dziekan Wydziału Sztuki, Uniwersytetu Technologiczno-Humanistycznego w Radomiu. 2019 roku laureat Radomskiej Nagrody Kulturalnej.

Prace w zbiorach:

Państwowe Muzeum na Majdanku.

Muzeum Sztuki Współczesnej w Radomiu.

Muzeum Rysunku Współczesnego w Lubaczowie.

Mazowieckie Centrum Sztuki Współczesnej Elekrownia

Muzeum Narodowe w Kielcach.

Indiana River Community College, Virginia, Florida – USA.

Nagrody i wyróżnienia/między innymi/:

Nagroda Kwartalnika Krytyki Artystycznej „POKAZ”

I Międzynarodowa Wystawa Miniatury, Częstochowa – II Nagroda regulaminowa.

Przedwiośnie 24, Kielce – Grand Prix, Nagroda Marszałka Województwa Świętokrzyskiego.

28 Ogólnopolska Wystawa Twórczości Pedagogów Plastyki – I Nagroda, Rzeszów, BWA,

IX Międzynarodowa Wystawa Miniatury, Częstochowa – wyróżnienie honorowe,

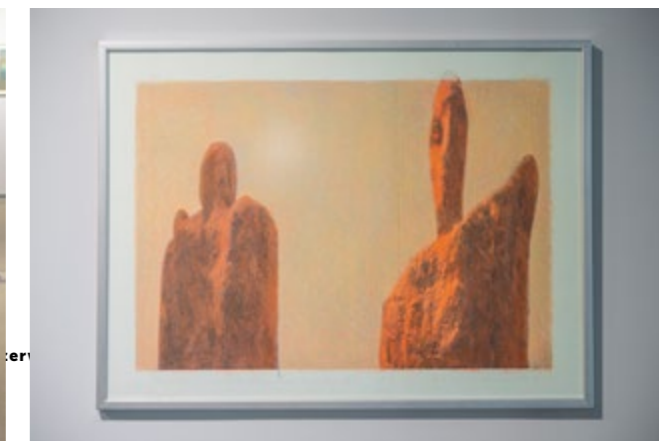
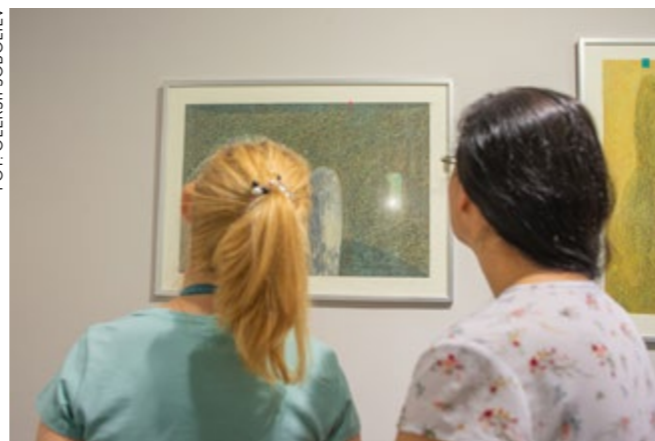
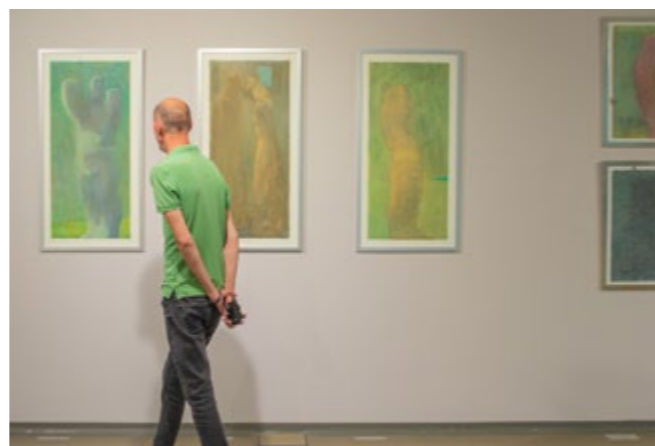
6. Międzynarodowy konkurs na rysunek im. M.E.Andiollego – II Nagroda, Natęczów,

7. Międzynarodowy konkurs na rysunek im. M.E.Andiollego – wyróżnienie honorowe.

Istotą mojej twórczości jest kondensacja form polegająca na syntetyzowaniu i generalizowaniu doświadczeń, przeżyć, wrażeń – aż do punktu, w którym zaczynają one mówić nie o swej własnej odrębności, o swoim odrębnym istnieniu, ale stają się znakami ogólnych idei; przytaczając słowa Leszeka Brogowskiego: „... pozwala dokonać przejścia od widzenia do poznania, albo jeszcze lepiej: pomaga uczynić widzenie rozumniejszym.”

Zabiegi te zbliżają powstałe prace, choć tworzone przy pomocy innego języka do dyskursu filozoficznego – pytania o byt, o to, co ogólne, co jednostkowe, do badania opozycji materialne – niematerialne, fizyczne – duchowe. Przemyslenia dotyczące problemu konstruowania postawy artystycznej wobec sytuacji i zjawisk z otaczającego świata.... spointuję słowami prof. Henryka Hoffmana: „Sztuka to nie nauka, a dociekanie istoty przekazu artystycznego bywa najtrudniejsze do słownej interpretacji. No bo jak tu opowiedzieć symfonię Bacha, albo objaśnić, nie banalizując artystycznego przestania, np. wiersz Szymborskiej pt. „Dworzec”, lub wyeksplikować precyzyjnie szczególnie klimat obrazków Nikifora? Zupetnie też nie jest możliwe przekonujące wykazanie związku dzieła sztuki z jakimś praktycznym jego zastosowaniem”

Andrzej Markiewicz

Instytut
Muzyki
UZ

JUBILAEUS – CIRCOLAZIONI – SCHLUSS – KONCERT MUZYKI KAMERALNEJ

RELACJA Z KONCERTU

Już po raz czwarty mogliśmy wysłuchać koncertu muzyki kameralnej organizowanego przez Instytut Muzyki, poświęconego twórczości współczesnych kompozytorów. Wydarzenie miało miejsce 10 maja br. w sali kameralnej Filharmonii Zielonogórskiej, a autorami kompozycji byli wykładowcy Uniwersytetu Zielonogórskiego oraz Akademii Muzycznej im. I. J. Paderewskiego w Poznaniu. Koncert poprowadziła Katarzyna Kucharz, studentka edukacji artystycznej w zakresie sztuki muzycznej na Wydziale Artystycznym Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Wszystkie kompozycje były przeznaczone na trio stroikowe i zostały wykonane przez zielonogórski zespół *Reed Connection Trio* w składzie: Michał Mogiła - obój, Jarosław Podsiadlik - klarnet i Rafał Dołęga - fagot. Mimo że autorzy kompozycji byli tym razem ograniczeni do ujednoczonej obsady wykonawczej, repertuar był bardzo zróżnicowany.

Koncert rozpoczął utwór Juliusza Karcza pt. *Annus Jubilaeus*, inspirowany historią Zielonej Góry w 800-lecie powstania miasta. Była to kompozycja początkowo żywa, o charakterze motorycznym, co według kompozytora może sugerować mobilność mijającego czasu. W dalszej jej części pojawiły się nawiązania do muzyki rodzimej i tańców ludowych (np. poloneza). Następnie wybrzmiała kompozycja Janusza Stalmierskiego pt. „Akapit” - mroczny początek oparty na interwałowych skokach *staccato*, które z czasem przeradzają się w dia-

log między instrumentami (początkowo między obojem i klarnetem, do których po czasie dołącza również fagot).

Kolejnym utworem była kompozycja Stanisława Leśniewskiego pt. *niet.*, zadedykowana walczącemu narodowi Ukrainy w trakcie rosyjskiej agresji. Według autora to „krótka rozprawa o krzyku. Krzyku sprzeciwiającym się przemocy, wojnie, krzyku głośnym, ale i tym wewnętrznym, niesłyszalnym”. Utwór rozpoczyna dysonanse akordowe (przypominające w odbiorze syreny alarmowe), w trakcie utworu wykorzystane zostały liczne rozszerzone techniki wykonawcze (np. multifony), a całość wzbogacają fragmenty ukraińskiej melodii ludowej. Czwartą kompozycją było „Trio Circolazioni” Barbary Kaszuby - żywy i dynamiczny utwór zakończony efektywnym *glissandem* w górę.

Piątym utworem była *Grafika* Artura Kroschela - utwór złożony głównie z dwóch struktur: powtarzających się falujących motywów przeplatanych pauzami oraz trzymany długo akordów, na tle których pojawiały się szybkie tryle i ozdobniki. Początkowo falujące motywy w kierunku wznoszącym wykonywane były jednocześnie w różnych tempach przez poszczególne instrumenty, a z czasem trwania utworu coraz bardziej synchronizowały się oraz odwracały swój kierunek. Sam autor wspomina, że - *Różnice oraz podobieństwa między kolejnymi odcinkami kompozycji wynikają z kierunków prowadzenia linii, rodzajów faktury oraz próby uzyskania różnych odcieni tej samej barwy.*

Koncert zwieńczyła kompozycja Katarzyny Kwiecień-Długosz pt. *Maski* - czteroczęściowy cykl inspirowany pandemią koronawirusa, podczas której maski stały się codziennością w przestrzeni publicznej. Kompozycja złożona jest z trzech części - „muzycznych masek” - które różnią się między sobą charakterem i strukturą, oraz finału o dwujęzycznym tytule *Żarty na bok! / Schluss mit lustig!*, który zawiera w sobie elementy

FOT. BARBARA LITERSKA

wszystkich segmentów. Kompozytorka skłania słuchacza do refleksji m.in. na temat tego, po co człowiek wymyślił maski (teatralną, rytualną czy pośmiertną) oraz do czego doprowadza zakładanie różnych masek (również tych metaforycznych, które przywdziewamy na co dzień w wielu sytuacjach).

Koncerty muzyki współczesnej - w szczególności autorów regionalnych - zawsze wyróżniają się na tle koncertów muzyki dawniejszej. Możemy dzięki nim zaznać się z językiem i technikami kompozytorskimi, po które tworzący dzisiaj kompozytorzy sięgają w swoich dziełach, często po to, by w indywidualny dla każdego autora sposób nawiązywać do aktualnych problemów

i wydarzeń z regionu, kraju i ze świata. Każde takie wydarzenie jest spotkaniem z twórczością wykraczającą poza utrwalone powszechnie muzyczne konwenanse, dlatego bez wątplenia warto wyczekiwać kolejnego koncertu muzyki kameralnej organizowanego przez Instytut Muzyki UZ.

Aleksander Nowak

FOT. BARBARA LITERSKA

FOT. KAZIMIERZ ADAMCZEWSKI

Instytut Sztuk
Wizualnych
UZ

WYSTAWA W GALERII REKTORAT

SIERPY | RAMAN TRATSIUK ABSTRAKCJE POLITYCZNE RAMANA TRATSIUKA

Sierpy (2022) Ramana Tratsiuka to instalacja fotograficzna z pozytywnych i negatywnych zdjęć ukazujących parę sierpów w różnych przestrzennych konfiguracjach. Artysta położył sierpy na matowym szkle, podświetlił, a następnie je sfotografował. Postępując się techniką cyfrową opracował czarno-białe wizerunki, następnie wydrukował je na płycie aluminiowej w formacie prostokąta 30 x 40 cm. Z tak otrzymanych fotografii buduje większą mozaikę, gdzie czarne sierpy wylaniają się z białego świetlistego tła, lub białe sierpy z czarnego.

Fotografie te z jednej strony są przykładem współczesnego zainteresowania martwą naturą i przedmiotem, są to bowiem wyobrażenia obiektów w sztuce, z drugiej jako pokrywająca ściany kompozycja mozaikowa sprawiają wrażenie dekoracyjnej abstrakcji zbudowanej na powtarzających się elementach formalnych.

Sierpy występują w parach i zestawione zostały w różnych układach, czasami ich ostrza i uchwyty są paralelne, blisko do siebie przylegają. Gdzie indziej są ustawione symetrycznie w stosunku do siebie, tworząc owalną przestrzeń pomiędzy lub stykają się przeciwnymi końcami, ostrza krzyżują się z uchwytyami.

Wyrazista jest rola światła, ukazane przedmioty są silnie prześwietlone, ich sylwetki są zamglone, wydają się unosić na matowym czarnym lub białym tle, jakby zanurzone pod powierzchnią wody. Powstaje efekt przestrzenności mimo płaskości fotografii. W efekcie wizerunek ma charakter wizyjny, grając z obecnością - nieobecnością przedmiotu, jest to jakby cień przedmiotu. Dlatego dzieło pobudza hipnotyczny sposób widzenia, zjawiskowość wizualności.

Artysta, który często inspirował się dwudziestowieczną awangardą, tutaj odnosi się do sztuki surrealistycznej, szczególnie do techniki wymyślonej przez Man Raya, nazywanej - rayografią. Rayograf to rodzaj fotografii wykonywanej bez użycia aparatu fotograficznego lub obiektywu. Przedmioty umieszcza się na papierze światłoczułym, a następnie wystawia na działanie światła. Jasne obszary odbitki to miejsca, w których przedmioty spoczywały na papierze i zatrzymywały światło naświetlające papier. Czarno-białe zjawiskowe fotogramy Man Raya, są bezpośrednim odniesieniem dla cyfrowych kompozycji Ramana Tratsiuka.

Podobnie surrealistyczna jest fascynacja przedmiotem znalezionym - objet trouvé, jest to zwykły przedmiot odnaleziony przez artystę, który podlega przemianie poprzez ramy sztuki w przedmiot niezwykły, niesamowity. Stare, używane, prawie archaiczne sierpy są właśnie takimi przedmiotami znalezionymi, które zostały poddane transformacji i intensyfikacji, tak aby znaczyć głębiej i inaczej.

Wyrażna jest fascynacja ich materialnością, oraz zapisaną w niej historią, indywidualną i zbiorową. Tym bardziej, że są to różnorodne sierpy, artysta odszukał dużą grupę tych przedmiotów a następnie je zestawiał w swoich kompozycjach. Każdy sierp jest więc niepowtarzalny.

Jako przedmiot gotowy, surrealistyczny odnaleziony w przeszłości dla teraźniejszości, *Sierpy* wydają się opowiadać wiele raniących historii, poprzez swoją naznaczoną czasem powierzchnię. Nawet praca, którą sugerują, jest ciężka, fizyczna. Na pewno nie są to przedmioty niewinne, ewokują bowiem potencjalny cielesny ból, a przez to drażnią nas głębiej.

Raman Tratsiuk jest twórcą pochodzącym z Białorusi, wzmacnia to post-sowiecką aurę dzieła, tym bardziej, że jedno z pierwszych skojarzeń, które może ono przywołać to "sierp i młot" jako symbole ideologii komunistycznej. Takie sowieckie asocjacje nadają Sierpom złowrogiej wymowy, szczególnie w kontekście aktualnej inwazji Ukrainy przez Rosję usiłującą odbudować swe sowieckie imperium. Wschodnioeuropejskie aktualne i historyczne odniesienia są ważne dla artysty. Zaskakująco odbywa się to jednak na poziomie płci, autor genderuje sierpy jako kobiece i w ten sposób zupełnie zmienia perspektywę widzenia!

Dla autora jest to seria o wymiarze feministycznym, gdyż sierpami w pracy wiejskiej posługiwały się głównie kobiety. Zatem ornamentalne i monumentalne zagęszczenie tego motywu jest wyrazem hołdu wobec ciężkiej, niewidocznej i zapominanej pracy kobiet we Wschodniej Europie. Artysta odmienia patrzenie na sierp jako znak przemocy i ideologii, sprowadza jego znaczenia do poziomu pracy i afirmuje zapomniane miliony robotnic wiejskich. Jego dzieło inspirowane jest pogłębioną refleksją wizualną na temat płci, klasy i historii naszego regionu. A jest to historia gospodar-

FOT. OLEKSII SOBOLEEV

36

37

cza nieodzownie z sierpem związana, gdyż tereny Białorusi jako i Ukrainy były od wieków zapleczem żywnościowym dla Europy, ze względu na uprawę zbóż, które ścinano również sierpami. Skojarzenia związane z dostarczaniem jedzenia dodatkowo intensyfikują obecną tu symbolikę kobiecości.

Dla artysty ważna jest również współczesność i wielka rewolucja kobiet, która odbyła się w Europie Wschodniej w 2020 roku. Wówczas w czasie protestów na Białorusi przeciwko reżimowi Łukaszenki, setki tysięcy kobiet wyszło na ulice w pokojowych demonstracjach, ta siła kobiet ujawniła się szczególnie w kontekście masowych aresztowań i mordów protestujących mężczyzn. Swiatłana Cichanouska nagle została kandydatką na prezydenta Białorusi w wyborach w 2020 r., po aresztowaniu jej męża opozycjonisty. To ona została na arenie międzynarodowym obliczem białoruskiej wiosny. Również w tym okresie kobiety masowo wyszły na ulice w Polsce, organizując Ogólnopolski Strajki Kobiet w reakcji na zaostrzenia ustawy antyaborcyjnej przez Trybunał Konstytucyjny.

W takim kontekście politycznym ostatnich lat Sierpy odnoszą się do siły i energii kobiet, ale również do ich wrażliwości i podatności na zranienia. Jako alegoria trudnej fizycznej pracy, stają się również narzędziami męki, ich ostrza są raniące, mogą być wręcz mordercze. Sierpy są kobiece dla artysty, ale można je również odczytywać jako symbole kobiecej klęski, ani białoruska, ani polska rewolucja kobiet nie doprowadziła do pozytywnej zmiany. Reżim na Białorusi nadal istnieje, nowe okrutne prawo aborcyjne wciąż obowiązuje w Polsce. Sierpy patriarchalnej władzy ścięły skutecznie masowy kobiecy ruch i jego demokratyczne reformy. Ideologia sierpa i młota usiłuje się krwawo odrodzić na wschodzie kontynentu. Jest to zatem dzieło, które w obrębie metaforyki politycznej może wzbudzać negatywne i mroczne historyczne i współczesne skojarzenia. Jego czarno-biały, negatywowo-pozytywowo, vintage charakter jeszcze ten mrok pogłębia.

Proponuję zatem odczytanie tego dzieła jako otwartej i wieloznacznej abstrakcji politycznej. Sztuka abstrakcyjna może być projekcją wielu znaczeń psychologicznych i społecznych. Abstrakcja jest silnie związana z historią

FOT. OLEKSII SOBOLEW

FOT. OLEKSII SOBOLEW

wschodnioeuropejskiej awangardy, jako dzieła utopii konstruktywistycznej ale również jako gatunek sztuki zwalczanej w czasach socrealizmu. Pozornie neutralna znaczeniowo abstrakcja może być więc wysoce polityczna; wchodziła przecież w różne konflikty i uwikłania w XX-wiecznych totalitaryzmach. Tragiczne losy i sztuka twórcy abstrakcji Kazimierza Malewicza w ZSRR, ale i Władysława Strzemińskiego w PRL-u, pokazuje jak niewrażliwa potrafi być abstrakcja, jak zawsze jest politycznie podminowana, a nawet niebezpieczna. W wielu krajach gdzie obowiązuje cenzura abstrakcyjna, sztuka staje się symbolicznym językiem do wypowiedzenia treści dysydenckich.

Sierpy Ramana Tratsiuka postrzegam właśnie jako przykład współczesnej abstrakcji politycznej, sztuki abstrakcyjnej dotyczącej polityki, zaangażowanej w nią. Artysta podejmuje aktualne kwestie naszego czasu wypowiadając się za pomocą dekoracyjnie potraktowanego i multiplikowanego motywu sierpa, który zamieniany w powtarzalną abstrakcyjną formę symboliczną. Nie korzysta w swojej sztuce z dokumentalnych fotografii społecznych i politycznych wydarzeń, ale sprowadza swoją refleksję do jednego wieloznacznego kształtu o szerokich konotacjach. Jest to esencja działania sztuki, która jest zupełnie inna od dosłowności języka, wizerunek zawiera bowiem w sobie syntezę, wielość pozycji, niejednoznaczność, irracjonalność i zamglona znaczenia, wszelkie jednak znaczenia umożliwiając. W tym sensie Sierpy jako abstrakcja polityczna są znakami nadziei i klęski, rewolucji i reakcji, energii i śmierci, jak chce artysta - kobiecości, ale i niszczącego systemu patriarchalnego. Paradoksalnie w tej wielości Sierpy estetycznie uwodzą i hipnotyzując tą skutecznie powierzchnię naszej ideologicznej rzeczywistości.

Paweł Leszkowicz

DR RAMAN TRATSIUK / 1981, urodzony w Brześciu (Białoruś). Mieszka i pracuje w Poznaniu. Od 1998 r. wraz z Volhą Maslouską współtworzy grupę Bergamot. Absolwent malarstwa (2004) oraz intermedii (2007) UAP. W 2012 obronił doktorat w zakresie sztuk plastycznych na Wydziale Komunikacji Multimedialnej UAP. W latach 2004-2018 wraz z prof. Izabellą Gustowską współtworzył Pracownię Działań Filmowych i Performatywnych na Wydziale

Komunikacji Multimedialnej UAP. Od 2018 r. - adiunkt na Wydziale Edukacji Artystycznej i Kuratorstwa UAP. Jako artysta jest zainteresowany performatywnością, interakcją między artystą a widzem, badaniem problematyki wizerunku i autoprezentacji w mediach i internecie, odkrywaniem znamion sztuki w codziennym otoczeniu, a także pracą z gotowymi przedmiotami. Kurator wystaw i festiwali sztuki współczesnej. Jego prace były prezentowane między innymi w Muzeum Narodowym w Warszawie, Muzeum Narodowym w Poznaniu, Muzeum Narodowym w Lublinie, Zachęcie Narodowej Galerii Sztuki, CSW Zamek Ujazdowski, St-Etienne Metropole Musée d'Art Moderne, Muzeum Sztuki Nowoczesnej MUMOK, na European Media Art Festival, Manifesta 9.

Wystawy (2019 / 2022):

- 2022 Symularis 6, Galeria Fx - Banská Bystrica, Słowacja
- 2022 Symularis 4, Elektrownia CCA, Czeladź, Polska
- 2021 Odształcenie, Domie, Poznań
- 2021 Fantazeri festival. (Budapest Hotel Art Residency) Jasinia, Ukraina
- 2021 Screams of the Silenced. The Grey Space in the Middle. Haga, Holandia
- 2021 Performensk. Festiwal performance. Minsk, Białoruś
- 2021 Proszę nie mylić! Navicula Artis, Petersburg, Rosja
- 2021 Every Day. Art. Solidarity. Resistance. Mystetskyi Arsenal. Kyiv, Ukraina
- 2021 Korespondencje Artysta wobec kolekcji, Muzeum Narodowe w Lublinie, Lublin
- 2021 Recollect And Collect, Third place, Petersburg, Rosja
- 2020 Jesteśmy Ludźmi, Galeria Labirynt, Lublin, Polska
- 2020 BELARUS / ART OF RESISTANCE, Arti et Amicitiae Gallery, Amsterdam, Holandia
- 2020 Raman Tratsiuk. Obiekty elektryczne. Wystawa indywidualna z cyklu 100 / 100 – sto wystaw na sto lat Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu, Galeria Rotunda, Poznań, Polska
- 2020 Belarus: The Square of Change. Perron West, CK Utrecht, Holandia
- 2020 Belarus. Art. Revolution. Red Square Festival. Festiwal aktywizmu i sztuki krytycznej Europy Wschodniej. Kulturfabrik Moabit, Berlin, Niemcy.
- 2020 Faceless, KH Gallery, Brześć, Białoruś
- 2019 Permanentne Odbicia / Permanent Reflections. Wystawa indywidualna, Muzeum Narodowe w Poznaniu.
- 2019 Wesele suprematyczne. Wystawa indywidualna, Atelier WIMAR, Poznań, Polska.
- 2019 Praca organiczna. Saray Gallery, Brześć, Białoruś.
- 2019 Choroba jako źródło sztuki. Muzeum Narodowe w Poznaniu

Projekty kuratorskie (2018 / 2021):

- 2021 Odształcenie, Domie, Poznań
- 2019 Let's Talk about Death. 1 Novaya Gallery, Brześć, Białoruś
- 2018 Izotop, galeria 9/10 Poznań, Polska
- 2018 Let's Talk About Death, 1 Novaya Gallery, Brześć, Białoruś

Aranżacje wystaw (2022 / 2019):

- 2022 TRADYCJA I NOWOCZESNOŚĆ. SZTUKA W MIĘDZYWOJENNYM POZNANIU. STOWARZYSZENIE ARTYSTÓW WIELKOPOLSKICH „PLASTYKA”(1925-1939) Muzeum Narodowe w Poznaniu
- 2022 POLITYKI (NIE)DOSTĘPNOŚCI. OBYWATELKI Z NIEPEŁNOSPRAWNOŚCIAMI I OSOBY SOJUSZNICZE. galeria miejska Arsenal. Poznań
- 2021 POLSKA. SIŁA OBRAZU. Muzeum Narodowe w Poznaniu
- 2019 M JAK MISTRZOWIE. Kolekcja Irena Hochman Tadeusz Myśkowski. Muzeum Narodowe w Poznaniu
- 2019 CHOROBA JAKO ŹRÓDŁO SZTUKI. Muzeum Narodowe w Poznaniu

WYSTAWA W GALERII REKTORAT

EKSCERPCJA SŁAWOMIRA BRZOSKI

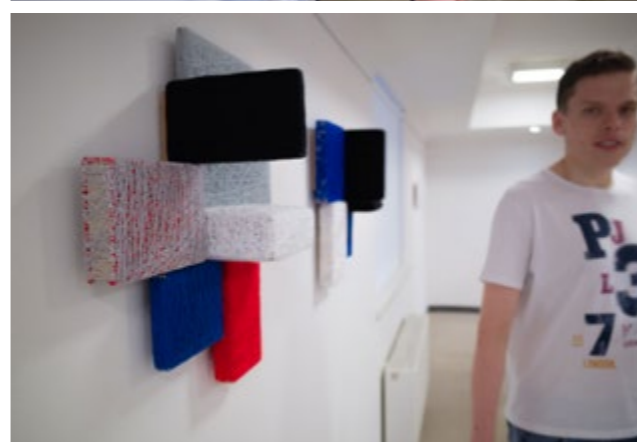
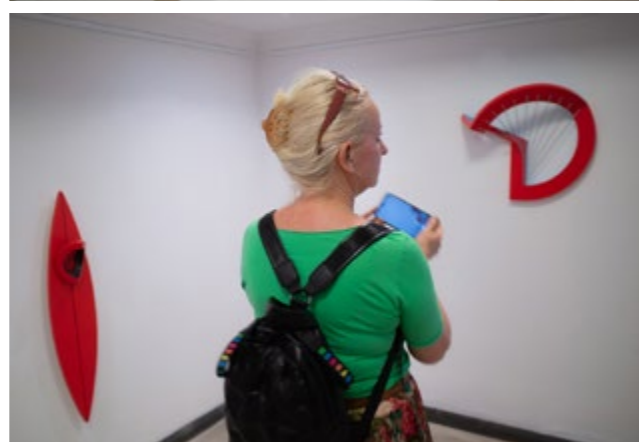
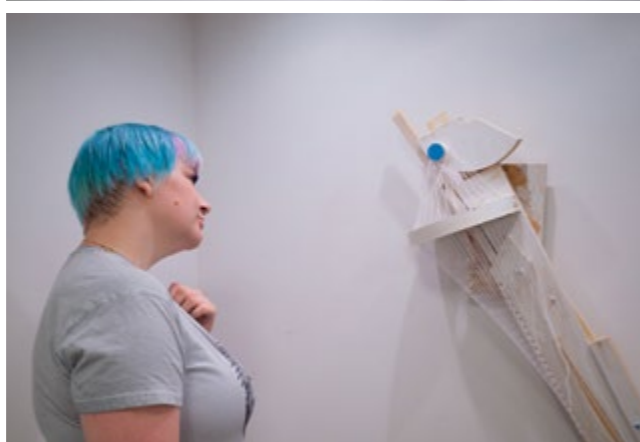
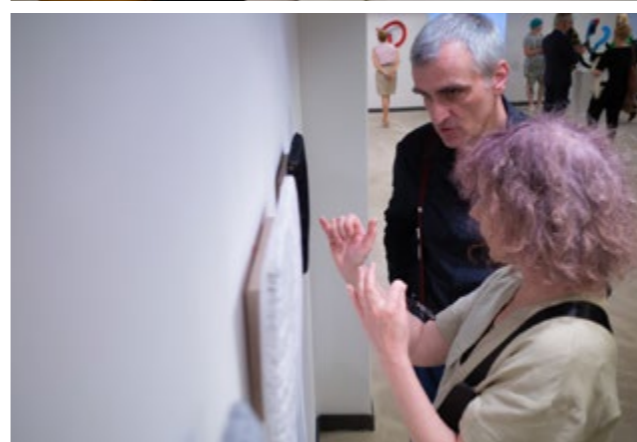
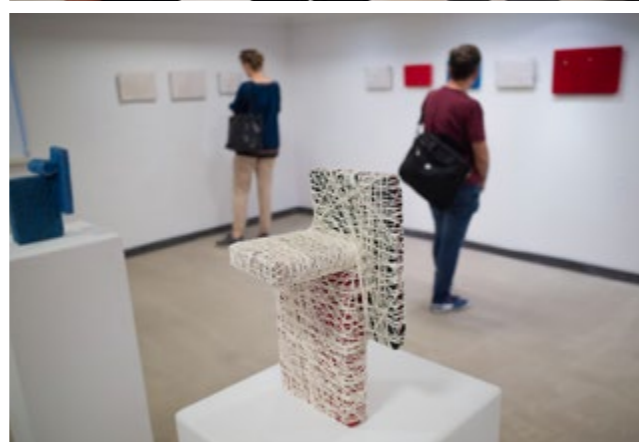
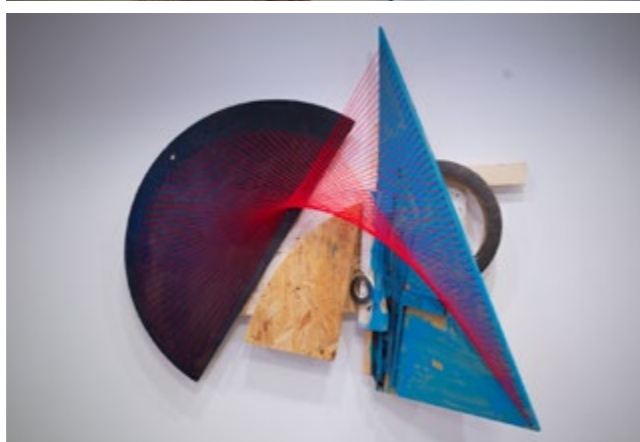
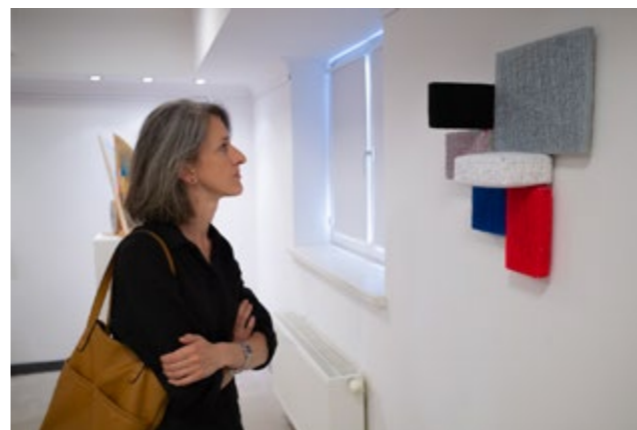
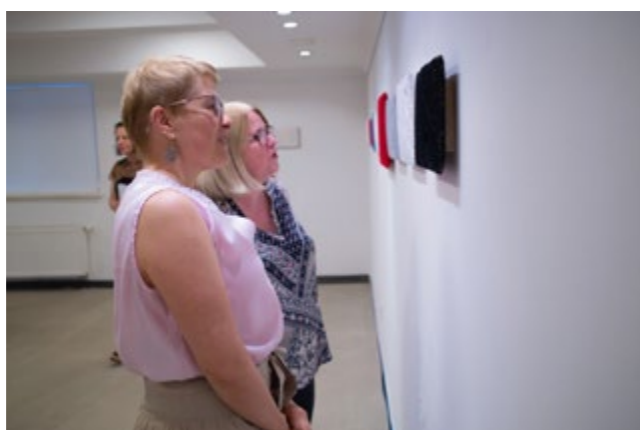
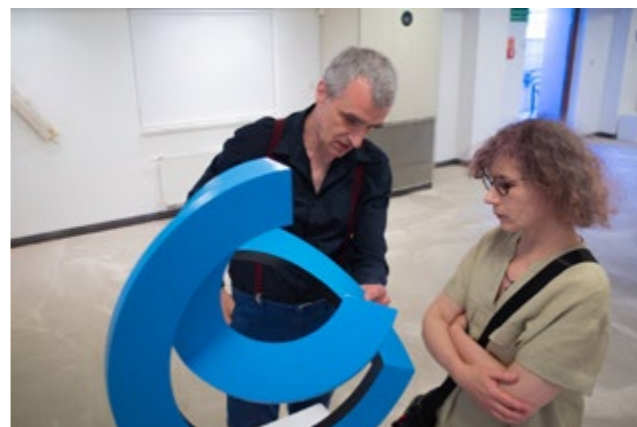
Od 10 czerwca br. w Galerii Rektorat Uniwersytetu Zielonogórskiego jest dostępna wystawa EKSCERPCJA Sławomira Brzoski. Jej otwarciu towarzyszył wykład autora pt. *Sztuka w Drodze*.

Kuratorem wystawy jest dr Jarosław Jeschke, który powiedział podczas wernisażu: Sławomir Brzoska jest znany przede wszystkim z instalacji site-specific, czyli takich instalacji, które buduje, w przestrzeni galerii. Powstałe prace stają się częścią tej przestrzeni. Instalacje powstają z gęsto rozpiętego sznurka, który rozciąga od ściany do ściany, formując geometryczne formy. Na tej wystawie autor zdecydował się podsumować swoje ostatnie 6 lat działalności w obszarze obiektów, w obszarze rzeźby. Mamy też sznurek, który pełni trochę inną formę - w tym przypadku sznurek możemy spotkać w pracach rzeźbiarskich, oraz sznurek, który jest otuliną dla książek, które zostały owinięte przez autora. Najnowsze prace to prace rzeźbiarskie, geometryczne, które powstały w stolarni. Autor użył do nich drewna, które jest pomalowane. Użyte kolory to te podstawowe - błękit, czerwień, biel, szarość. Również w nowych pracach autora pojawia się sznurek, wprowadzając pewien spokój do tych obiektów, ale też nawiązuje do jego instalacji w galeriach.

Sam autor tak opisuje swoją działalność:

Sznurek pojawił się u mnie pierwszy raz w 1996 roku, kiedy zrobiłem instalację w Galerii nad Wisłą w Toruniu. Tam sznurek łączył formę kwadratu leżącą na posadzce z formą koła wiszącą na ścianie. Całość miała proporcje greckiej kolumny. Pomyślałem wtedy, że jest to ciekawy kierunek i zacząłem go rozwijać. Na początku prezentowałem elementy oparte głównie o koło czy kwadrat, które ze sobą łączyłem poprzez obwody. Później zacząłem opierać instalacje bezpośrednio o ściany galerii i łączyć je ze sobą. Takie prace były trudniejsze do wykonania, ale przez to, że wypełniały całą przestrzeń i kojarzyły się kosmologicznie. Tworzenie prac jest dla mnie rodzajem podróży – dużo podróżuję w realnych przestrzeniach, ale też konstruowanie instalacji w przestrzeniach jest takim rodzajem podróży. Żeby wykonać instalację na którą składa się parę kilometrów sznurka, muszę z tym sznurkiem wędrować między punktami, które sobie wyznaczyłem.

FOT. OLEKSII SOBOLEEV

WYKŁAD
SŁAWOMIRA BRZOSKI
PT. SZTUKA W DRODZE

FOT. OLEKSII SOBOLIEV

WYDZIAŁ BUDOWNICTWA, ARCHITEKTURY I INŻYNIERII ŚRODOWISKA

Z głębokim smutkiem i poczuciem dotkliwej straty

żegnamy

Prof. dr. hab. inż. Józefa Gila

wieloletniego pracownika Instytutu Budownictwa Uniwersytetu Zielonogórskiego. Żegnamy aktywnego i twórczego pracownika naukowego cieszącego się dużym szacunkiem społeczności akademickiej, lubianego i szanowanego wykładowcę.

Rodzinie i bliskim składamy
wyrazy głębokiego współczucia i żalu

Dyrekcja IB UZ, współpracownicy i studenci

Z głębokim smutkiem przyjęliśmy wiadomość o śmierci

Dr. inż. Marka Talagi

naszego przyjaciela i współpracownika. Człowieka, którego historia nierozdzielnie związana jest z rozwojem i kształtowaniem się kierunku budownictwo na naszej Uczelni.

Rodzinie i bliskim składamy
wyrazy szczerego współczucia

Dyrekcja IB UZ, współpracownicy i studenci

PODSUMOWANIE ROKU AKADEMICKIEGO 2021/2022 W INSTYTUCIE INŻYNIERII ŚRODOWISKA

Rok akademicki 2021/2022 w Instytucie inżynierii Środowiska obfitował w wydarzenia naukowo-dydaktyczne. W październiku w ramach projektu *Małe Dotacje dla Uczelni woj. Lubuskiego* zrealizowano zadanie pn. *Podnoszenie kompetencji w zakresie inżynierii środowiska dla studentów Wydziału Budownictwa, Architektury i Inżynierii*

Środowiska, które obejmowało cykl warsztatów naukowo-dydaktycznych. Przy współpracy z firmą SOFT-PROJECT (6 października 2021 r.) zrealizowano warsztaty dotyczące wykorzystania programów GeoStar i Geoslope, jako narzędzi wspomagających prace z zakresu mechaniki gruntów, geotechniki i wykonywania dokumentacji geologicznych i hydrogeologicznych. Warsztaty zrealizowane przez firmę SANKOM (21 października 2021 r.) dotyczyły wspomaganie projektowania instalacji centralnego ogrzewania z wykorzystaniem grzejników płytowych i ogrzewania podłogowego. W dn. 22 października 2021 r. odbyły się warsztaty z obsługi programu DENICOM ATV opracowanego przez firmę COMEKO S.C., które miały na celu zapoznanie studentów z procesem wspomaganie projektowania oczyszczalni ścieków w oparciu